ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1893 Ἀριθ. 318

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέαι σκέψεις. — Ἡ γυναικεία Ἕνωσις. — Ἀνταπόκρισις ἐκ Καλύμνου. Ἤθη καὶ ἔθιμα (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη). — Ὀλίγα ἄνθη εἰς τὸν γάμον τῆς φίλης μου Ἀριστέας Κυριακοῦ (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον: Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Αἱ διδασκάλισσαι τῆς γυμναστικῆς. — Βιβλία. — Θέατρα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΝΕΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ γυναικεία ἕνωσις.

Σήμερον ὅτε ἡ οἰκονομικὴ καὶ νομισματικὴ κρίσις περιήγαγε τὸν τόπον εἰς τόσῳ δυσάρεστον σημεῖον, σήμερον ὅτε πληθὺς οἰκογενειῶν, χθὲς ἔτι εὐπόρων, εὑρίσκονται ἄνευ ἄρτου, ὅτε νεάνιδες ὑπολογιζόμεναι μὲ προῖκα ἐκ πολλῶν δεκάδων χιλιάδων εἰς μετοχὰς Πιστωτικῆς ἢ ἄλλων Τραπεζῶν, εὑρίσκονται ἐκτεθειμέναι ἄνευ ὀβολοῦ, σήμερον γίνεται ὑπέρ ποτε ἄλλοτε καταφανεστέρα ἡ ἔλλειψις τῆς καταλλήλου μορφώσεως τῆς γυναικός, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δυσχερῶν τοῦ βίου περιστάσεων.

Οἱ πατέρες ἐκεῖνοι, οἱ μέχρι τῆς χθὲς ἀμέριμνοι καὶ σκωπτικῶς μειδιῶντες ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι γίνεται κἂν λόγος περὶ ἐργασίας καὶ σοβαρᾶς ἐνασχολήσεως τῶν γυναικῶν, οἱ ἀδελφοὶ οἱ πρὸ ὀλίγου ἔτι ὑπερηφάνως συνοδεύοντες τὰς κομψευομένας ἀδελφάς των ἀνὰ τὰ θέατρα καὶ τοὺς περιπάτους καὶ θεωροῦντες αὐτὰς μόνον ὡς καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα προωρισμένα ταχέως νὰ ἀποπτῶσι τῆς πατρικῆς ἑστίας διὰ νὰ κοσμήσωσι τὴν συζυγικήν, εὑρίσκονται ἤδη ἐνεοὶ πρὸ τοῦ ἀπειλητικοῦ φάσματος τῆς γεροντοκοροφοβίας, πρὸ τῆς φοβερᾶς εἰκόνος τῆς ἐνδείας καὶ ἀθλιότητος, ἣν μέλλον ἄνευ πόρων, ἄνευ ἐξησφαλισμένων μέσων ὑπάρξεως ταῖς ἐπιφυλάσσει.

«Ἐὰν δὲν εἶχον τοὐλάχιστον θυγατέρας, ἀσθενῆ πλάσματα», ἔλεγε κατ' αὐτὰς πατήρ τις ἐκ τῶν καταστραφέντων. Δὲν εἶναι ἀσθενῆ πλάσματα, αἱ γυναῖκες. Τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀδυναμίαν των δημιουργεῖτε σεῖς, μὲ τὰς ἀκαταλογίστους ἰδέας σας, μὲ τὰς ἀνοήτους προλήψεις σας, μὲ τοὺς γελοίους νόμους σας. Ἡ κόρη σας ἔχει τὴν αὐτὴν μὲ τὸν υἱόν σας διανοητικὴν ἱκανότητα, τὴν αὐτὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀντοχήν, τὰς αὐτὰς πρὸς ἐκμετάλλευσιν φυσικὰς δυνάμεις. Μορφώσατέ την καταλλήλως. Ἐξασφαλίσατε αὐτῇ, ὡς κάμνετε διὰ τὸν υἱόν σας, στάδιον βιοπαραγωγόν, ἔντιμον, ἀξιοπρεπές, ἀνάλογον πρὸς τὴν κοινωνικὴν περιωπήν σας. Ἐὰν εἴχετε πράξει τοῦτο ἐγκαίρως, σήμερον ποίας Τραπέζης ἡ καταστροφή, ποίου συναλλάγματος ἡ ὑπερτίμησις, ποίας οἰκονομικῆς κρίσεως ἡ στενοχωρία ἠδύνατο νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐπιστήμην, ἢ τὸ βιομηχανικὸν ἢ καλλιτεχνικόν, ἢ ἐμπορικὸν στάδιον ὅπερ διὰ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐργασίας ἤθελεν ἔχει ἐξασφαλίσει; Ἀντὶ δὲ σήμερον νὰ θεωρῆτε αὐτὴν ὕπαρξιν ἐπαχθῆ ἐπαυξάνουσαν τὴν στενοχωρίαν καὶ ἀπελπισίαν σας, θὰ ἠδύνασθε νὰ προσδοκᾶτε παρ' αὐτῆς ἀνακούφισιν καὶ συνδρομήν.

Αὐτὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν μυριάκις ἤδη. Οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου κοινωνιολόγοι καὶ οἰκονομολόγοι θεωροῦσιν ἤδη τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεπίδεκτον συζητήσεως καὶ λελυμένον πρὸ πολλοῦ. Παντοῦ ἡ γυνή, χωρὶς νὰ ἐξαιρέσωμεν καὶ αὐτὰς τὰς παρὰ τὸν Αἶμον χώρας λαμβάνει ὁσημέραι τὴν θέσιν της ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, ταῖς τέχναις, τῇ βιομηχανίᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ.

Μόνον ἡμεῖς, ἐκτὸς εὐαρίθμων, ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἐμμένομεν εἰς τὰς παλαιὰς προλήψεις. Εἰς τοῦτο πταίει βεβαίως πρώτιστα ὁ ἀνήρ, ἀλλὰ πταίει ἐξ ἴσου καὶ ἡ γυνή. Πρὸ μηνὸς ἔτι γυνή, ἐπὶ κεφαλῆς εὑρισκομένη ἀνωτάτου τοῦ ὑποδοῦλου Ἑλληνισμοῦ Παρθεναγωγείου, διεκήρυττεν ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς λόγους εὐαγγελίου καὶ πίστεως τὴν ἐμμονὴν καὶ περιορισμὸν τοῦ γυναικείου φύλου εἰς τὰ τοῦ οἴκου καὶ τῆς σχολῆς μόνον.

Ἀπηυθύνετο πρὸς ἑκατοντάδα νεανίδων, ἀπόρων κατὰ τὸ πλεῖστον, ὧν ὁ ἄνετος βίος ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ἰδίας ἑκάστης ἐργασίας. Τὰς συνεβούλευε νὰ ἐμμείνωσι πισταὶ εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἔργον, καὶ μὴ τραπῶσιν εἰς ἐξεύρεσιν πόρου ζωῆς, οὔτε αὐξάνουσαι τὰς γνώσεις των δι' ἀνωτέρας ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, οὔτε ἐπιδιδόμεναι εἰς τέχνας, ἢ ἐμπόριον, ὡς κάμνουν αἱ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀδελφαί των. Μᾶς ἐκάκιζε μάλιστα προφανῶς καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, διότι ἀνελάβομεν νὰ

κηρύττωμεν τὰς νέας ἰδέας, διότι παρακινοῦμεν τὴν Ἑλληνίδα νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ἐπαχθῆ ζυγὸν τῶν προλήψεων, καὶ ἐπιδοθῇ εἰς βίον πρακτικώτερον, καθιστάμενη παράγων πολύτιμος ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τοῦ οἴκου. Εἶναι ξένοι, εἴπεν οἱ νεωτερισμοὶ οὗτοι καὶ δὲν δύνανται, δὲν πρέπει νὰ ἐγκλιματισθῶσι παρ' ἡμῖν.

Ἀλλὰ λέγουσα ταῦτα ἡ ἀξιότιμος ῥήτωρ, λησμονεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδία ἐκ τῶν πρώτων ἐνεκολπώθη τὰς νέας ἰδέας, μεταβᾶσα εἰς Παρισίους καὶ λαβοῦσα θέσιν ἐν τοῖς ἐδωλίοις τῆς Σορβώνης παρὰ τὸ πλευρὸν ἀνδρῶν συμφοιτητῶν, ἵνα εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῶν γνώσεών της καὶ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῇ θέσιν ὑπέροχον καὶ βίον ἄνετον καὶ ἀξιοπρεπῆ. Μήπως ἔπραξε τοῦτο ἡ μήτηρ ἢ ἡ μάμμη της καὶ δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους παρ' αὐτῶν ἀξία στιγματισμοῦ; Καὶ ὅ,τι ἔπραξεν αὐτὴ—διότι ἡ τύχη τὴν ηὐνόησε καὶ ἔτυχε προστατῶν γενναίων—ἀποτρέπει τὰς ἄλλας νὰ πράξωσιν, ὄχι μόνον ἐν τοῖς γράμμασι, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς τέχναις καὶ ἐν τῷ ἐμπορίῳ; Εἶναι ξέναι, λέγει αἱ συνήθειαι αὗται καὶ δὲν πρέπει νὰ εἰσάγωνται παρ' ἡμῖν. Εἶναι ξένον ἔθιμον ἡ ἐργασία; ξένον ἔθιμον ἡ μόρφωσις καὶ ἀνάπτυξις; ξένον ἔθιμον αἱ τέχναι καὶ τὸ ἐμπόριον; Ἀλλὰ τότε τί εἶναι ἰδικόν μας, καθαρῶς Ἑλληνικόν; Ἡ ὀκνηρία, ἡ φιλαρέσκεια, ἡ πολυτέλεια, ἡ ἀμεριμνησία, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ψευδεπίδειξις, ἡ ματαιότης, ἡ φιλοκατηγορία, ἡ συκοφαντία, ὅλαι αὐταὶ αἱ κακίαι αἱ ἐκ τῆς ἀεργίας τῆς γυναικὸς ἀπορρέουσαι;

Ὅταν λοιπὸν γυναῖκες, δρέπουσαι ἀπλήστως τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προόδου ἀπορρέοντα ἀγαθά, ἐξεγείρονται καθ' ἡμῶν καὶ τονίζουσιν Ἱερεμιάδας διὰ τὸν κίνδυνον τῆς εἰσαγωγῆς καὶ παρ' ἡμῖν πρακτικωτέρας καὶ σκοπιμωτέρας μορφώσεως τῆς γυναικός, τί δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν παρὰ τῶν ἀνδρῶν; Ὅταν ὁ σχολαστικισμὸς ἀπειλῇ νὰ μᾶς καταπνίξῃ πανταχόθεν καὶ οἱ κοινοὶ τόποι, καὶ αἱ σαθραὶ καὶ τετριμμέναι πλέον θεωρίαι ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τοῦ προγράμματος γυναικῶν, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἀνατίθεται ἡ μόρφωσις ὁλοκλήρου γενεᾶς, δυνάμεθα νὰ αἰτιώμεθα τοὺς ἄνδρας διὰ τὴν ἀδιαφορίαν των;

Εὐτυχῶς μεγάλη μερὶς ἐκ τούτων ἤρξατο κατανοοῦσα τὸ ὀρθὸν τῶν παρατηρήσεών μας καὶ πολλὰ δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν τὰ καλὰ ἐκ τῆς νέας ταύτης καὶ εὐτυχοῦς τῶν πραγμάτων φορᾶς.

Ἀρκεῖ νὰ συναισθῶμεν ὅλαι αἱ ἐννοοῦσαι τὸ καλὸν καὶ δυνάμεναι νὰ ἐργασθῶμεν πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ. Ἂς ἑνωθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς μίαν μεγάλην καὶ συμπαγῆ ἕνωσιν, ὡς ἔπραξαν αἱ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης ὅλης, ὡς ἔπραξαν αἱ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς. Μόνον διὰ τῆς ἑνώσεως αὐτῆς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἀποτελεσματικῶς.

Ἀπὸ σήμερον ἀνοίγομεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κατάλογον τῆς Ἑνώσεως ταύτης, καὶ παρακαλοῦμεν τὰς ἀπανταχοῦ ἀναγνωστρίας μας, ὅπως ἐνεργήσωσι τὴν ἐγγραφὴν πασῶν τῶν φίλων των εἰς τὴν Γυναικείαν Ἕνωσίν μας, ἥτις θὰ ἔχῃ τὰς Ἀθήνας ὡς κέντρον, διακλαδώσεις δὲ εἰς πᾶσαν τῆς γῆς γωνίαν ἔνθα ὑπάρχουσιν Ἑλληνίδες. Μετὰ τὴν σύστασιν τῆς Ἑνώσεως ταύτης θὰ προβῶμεν ἀπὸ κοινοῦ πᾶσαι εἰς τὴν σύνταξιν προγράμματος, κανονίζοντος τὰς ἐνεργείας αὐτῆς.

Ἐν Καλύμνῳ τῇ 17 Ἰουλίου 1893.

Ἀγαπητή μοι Κυρία Παρρὲν

Ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν εὑρίσκομαι εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν πόλιν τῶν σπόγγων, τὴν ἐπὶ τούτῳ ξακουσμένην *Κάλυμνον*. Ἤδη ὅμως εὑρίσκεται ἔρημος, τὸ ζωτικὸν αὐτῆς στοιχεῖον, *τὰ δελφίνια* τῆς θαλάσσης εὑρίσκονται μακράν, πολὺ μακράν, κάτω εἰς τὴν Βαρβαρίαν καὶ εἰς ὅλα τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου συχνὰ πυκνὰ γίνονται θύματα τῆς ἀδηφαγίας τῶν φοβερῶν καρχαριῶν. Ἀκόμη χθὲς τὰ μοιρολόγια ἀντήχησαν εἰς τὰ βουνὰ τῆς νήσου, ὁ καλλίτερος σχεδὸν δύτης τῆς Καλύμνου εἰς τριῶν μόλις μέτρων βάθος κατεβυθίσθη εἰς τὰ λαίμαργα σπλάγχνα ἑνὸς καρχαρίου! Αὐτὸ τῷ ἐφύλαττεν ἡ μοῖρα, ἀφ' οὗ ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὅλην κατήρχετο εἰς βάθος πεντήκοντα μέτρων πρὸς ἁλιείαν σπόγγων.

Ἡ νῆσος εἶνε ἐκτισμένη εἰς τὴν παραλίαν· ὡς πραγματικὰ τέκνα τῆς θαλάσσης ὅπου εἶνε οἱ κάτοικοι ἐγκατέλειψαν πρὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον τὴν χώραν, ἐκτισμένην, ὡς εἰς ὅλας τὰς νήσους ἐξ αἰτίας τῶν πειρατῶν, εἰς ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐν ᾧ εἰσέρχεταί τις εἰς τὸν λιμένα, ἡ ἄποψις τῆς πόλεως, *Ποθέας* τὸ ὄνομα, ἐμποιεῖ τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ὀλίγισται οἰκίαι εἶνε ἐκτισμέναι ἀμφιθεατρικῶς, καθ' ὅτι εἰς τὸ μέσον ἐκτείνεται ἀρκετὰ εὐρὺ λεκανοπέδιον, ἐν ᾧ εὑρίσκονται διεσπαρμένοι, ὡς μαργαρίται, οἱ χαριτωμένοι οἰκίσκοι μὲ τοὺς ἀπεράντους κήπους των. Εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ εἶνε ἀρκετὰ ἐκτεταμένη αὕτη, εὑρίσκονται τὰ γραφεῖα τῶν διαφόρων ὑπαλλήλων καὶ τὰ ἐντευκτήρια τῶν ἐμπόρων. Ἐκεῖ πλέον καθ' ἑκάστην συνερχομενοι συζητοῦν καὶ λογαριάζουν καὶ χειρονομοῦν διὰ τὸ ἀπασχολοῦν τὸν νοῦν των ζήτημα. *Οἱ σπόγγοι καὶ πάλιν οἱ σπόγγοι!!* Ὁ ἐτήσιος γῦρος (κατὰ τὴν ἐμπορικὴν ἔκφρασιν) ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἀριθμὸν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων λιρῶν ἀγγλικῶν!

Ὁ Καλύμνιος εἶνε φύσει εὐφυής—ἐμπορικὸς νοῦς, ἐπιχειρηματίας, κοσμοπολίτης. Διεσπαρμένοι εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γνίνης σφαίρας οὐδέποτε λησμονοῦν τὴν πατρίδα των οἱ Καλύμνιοι—ἀπόδειξις, ὅτι σπανίως νυμφεύονται εἰς τὰ ξένα. Ἐπὶ δεκα, δεκα πέντε ἔτη ἐμπορεύονται εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, εἶτα ἐπανέρχονται εἰς τὴν πατρίδα, ὅπως ἐκλέξωσι τὴν σύντροφον τοῦ βίου των. Αἱ Γαλλίδες καὶ Ἀγγλίδες καὶ Ἀμερικανίδες ποσῶς δὲν θέλγουσι τὸν Καλύμνιον· πηγαίνει εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα μόνον διὰ νὰ θησαυρίσῃ, ὅπως προετοιμάσῃ ἄνετον βίον διὰ τὴν μέλλουσαν σύντροφόν του.

Ὁ πόθος οὗτος φαίνεται τὸν ἀπορροφᾷ εἰς βαθμόν, ὥστε δὲν τῷ μένει καιρὸς νὰ σκεφθῇ διὰ τόσῳ *ἀσήμαντον ζήτημα*, ἂν πρέπει δῆλα δὴ νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ ὡραῖον καὶ ἀσθενές, ἀσθενέστατον ἐδῶ κατὰ τὴν τῶν Τούρκων παράδοσιν, φῦλον!! Ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν φύσει σπανίαν εὐφυίαν τῆς Καλυμνίας καὶ εἰς τὰ θέλγητρα τῶν ὀφθαλμῶν της! Διὰ τοὺς ἄνδρας δὲν εἶνε τὸ ἴδιον. Καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνηται κἂν λόγος διὰ τοιαῦτα ζητήματα . . . Εἶνε τὸ ἴδιον τὰ *κορίτσια* καὶ τὰ *ἀγόρια*; Ἀπόδειξις, ὅτι λειτουργοῦσιν ἑπτὰ—ὀκτὼ σχολεῖα ἀρρένων, ἐν οἷς διδάσκουσιν ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι διδασκάλους, παρθεναγωγεῖον δὲ ἓν καὶ μόνον, καὶ τοῦτο διευθυνόμενον ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης διδασκαλίσσης, ἂν καὶ φοιτῶσιν ὑπὲρ τὰς διακοσίας μαθητρίας! Οἱ κάτοικοι σχεδὸν ὅλοι εἶνε εὔποροι—τοὺς υἱούς των ἀποστέλλουσιν εἰς τὰς διαφόρους πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης, ὅπου καταγίνονται εἰς διαφόρους τῆς ἐπιστήμης καὶ καλλιτεχνίας κλάδους. Πλεῖστοι ὅσοι εἶναι οἱ διδάκτορες τῶν πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Παρισίων, Μπομπελλιὲ καὶ ἄλλων. Οὐδεὶς ὅμως ἀποφασίζει νὰ ἀποσπασθῇ, ἔστω καὶ ἐπὶ διετίαν, εἰς ἓν παρθεναγωγεῖον τῶν Ἀθηνῶν τὴν κόρην του. Τρεῖς καὶ μόναι ἐτελείωσαν τὰς σπουδάς των εἰς Ἀθήνας, αἱ μὲν δύο ἀποφοιτοι τοῦ Ἀρσακείου μετερχόμεναι τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, ἡ δὲ τρίτη πρὸ διετίας ἀποφοιτήσασα ἐκ τοῦ παρθεναγωγείου Χίλλ. Ἀρά γε νὰ εἶνε ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν γονέων πρὸς τὰς θυγατέρας των; Δὲν τὸ πιστεύω! Εἶναι κρῖμα τῷ ὄντι, διότι πολλὰ τὰ προτερήματα τοῦ ἐδῶ γυναικείου φύλου. Ἴσως, ἴσως φοβεῖται τὸ ἰσχυρὸν φῦλον φοβερὸν ἀνταγωνισμόν... Ἐλπίζομεν πάντοτε εἰς τὸ μέλλον, ὅτι θ' ἀλλάξωσιν οἱ καιροὶ καὶ τὰ φρονήματα, καὶ αἱ ἰδέαι...

Ἐκδρομὴ εἰς Βαθύ, Ἰουλίου 1.

Ἡ λέμβος μας δίκην δελφῖνος διολισθαίνει εἰς τὰ ἀκινητοῦντα ὕδατα τοῦ πόντου. Ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν του ἀρχίζει νὰ προσδίδῃ εἰς τὰ πέριξ γλυκείας ἀποχρώσεις. Ἰδοὺ παρακάμπτομεν τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον. Πόσον γλυκέα εἶνε τὰ χρώματα τῆς Ἰωνίας! Αἱ τελευταῖαι ἡλιακαὶ ἀκτῖνες λούουσι μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα τὰ εἰς τὸ βάθος βουνὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οὐδεμία γραμμὴ χωρίζει τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὴν γαλακτώδη θάλασσαν—λέμβοι ἁλιευτικαὶ διαφαίνονται πανταχόθεν προσδίδουσαι ζωὴν εἰς τὴν ρεμβάζουσαν φύσιν. Ἐν τούτοις ἡ λέμβος μας ὁλονὲν διολισθαίνει. . . . Dolce far niente· πόσον ὡραῖα ἐφαρμόζεται ἐδῶ ἡ συνήθης αὕτη φράσις τῶν Ἰταλῶν. Πλὴν δὲν ἐμείναμεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἔκστασιν! Ἡ εἰκὼν ἀλλάσσει ὄψιν. Δὲν φαίνεται πλέον ὁ ἀπέραντος πόντος, μὲ τὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν *Pivar*. Ἔνθεν καὶ ἔνθεν βράχοι ἀπότομοι—δὲν εἶνε πλέον βράχοι ἐδῶ, ἀλλὰ βουνὰ μέχρις οὐρανοῦ φθάνοντα, ἀπότομα, ἀπρόσιτα. Ἡ θάλασσα ὁλονὲν στενεύει καὶ ὑπὸ ῥίγους καταλαμβάνεταί τις πρὸ τῆς ἀγρίας καὶ γραφικῆς φυσεως! Βεβαίως ὀλίγα μέρη θὰ εἶνε, ὅπως τὸ Βαθύ. Ὀλίγα ἀκόμη μέτρα καὶ φθάνομεν εἰς τὴν ξηράν. Ἄλλη συνοδία πρὸ ἡμῶν ἀφιχθεῖσα μᾶς ἀναμένει εἰς τὴν παραλίαν. Πρὶν ἢ σταθῇ ἡ λέμβος μας, Τοῦρκοι στρατιῶται, φύλακες τοῦ δημάρχου καὶ δημογέροντος τοῦ τόπου, θεῖοι μας, πυροβολοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα πρὸς τιμήν μας! Ἐπὶ τέλους πατοῦμεν εἰς τὴν ξηρὰν—τώρα ἀναπνέω ἐλευθέρως. Ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἡ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς δὲν ἦτο τακτική. Τὸ ἄγριον καὶ μυστηριῶδες τῆς τοποθεσίας μὲ εἶχε σαγηνεύσει . . . . Προχωροῦμεν ὀλίγα βήματα—φθάνομεν εἰς τὸ λαμπρὸν κτῆμα τοῦ λίαν φιλοφρόνως ξενίζοντός μας κυρίου Ἰωαν. Ὀλυμπίτου, ἑνὸς τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου. Ὀλίγα πρόχειρα κρύα φαγητα καταπαύουσι τὴν ἐρεθιστικότητα τῶν πειναλέων στομαχων μας. Ἐμπρός, μὴ καθήμεθα. Ἐξερχόμεθα νὰ θαυμάσωμεν τὸ μέρος ὑπο τὸ ἄπλετον τῆς πανσελήνου φῶς. Περιπατοῦμεν διὰ μέσου ἐλαιῶν καὶ φθάνομεν εἰς τὸν κοινὸν περίπατον, εἰς τὴν *Νομικούδαιρα*. Ἐκεῖθεν φαίνεται ὅλον τὸ λεκανοπεδιον τοῦ Βαθέος. Ἀπίστευτον τῇ ἀληθείᾳ διὰ νῆσον! Πυκνὸς ἐλαιῶν, ἐφάμιλλος τοῦ τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτείνεται εἰς ἔκτασιν δυο ὡρῶν. Τὸ μεταξὺ δὲ πληροῦσιν ἄμπελοι καὶ κῆποι ἀπέραντοι, ἰδίως κιτρεῶν. Τὸ Βαθὺ εἶνε γῆ τῆς ἐπαγγελίας διὰ τα κίτρα—φθάνουν ταῦτα ἕως ὀκτώ, ἐννέα ὀκάδας. Την ἑπομένην ἀμέσως, ὡς διὰ τηλεγράφου ἔγινε γνωστὸν εἰς τοὺς χωρικούς, ὅτι ἰατρὸς ἦτο μὲ τὴν συνοδείαν μας, καὶ ὡς διὰ μαγείας οἱ χωρικοὶ ἤρχισαν νὰ συρρέωσιν εἰς τὸ οἴκημά μας, ὡς εἰς κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ . . . . Αἴφνης φθάνει νέα χωρική, μόλις δεκαοκταέτις, ἣν ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξέλαβαν ὡς τεσσαρακοντούτιδα, κρατοῦσα ἀπὸ τοῦ ὤμου σινδόνα, δίκην σάκκου, ἀπαστράπτουσαν ἐκ καθαριότητος. Τί νὰ ἔχῃ ἐκεῖ διαλογίζομαι. Βεβαια κάτι δῶρον διὰ τὸν ἰατρὸν (διότι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ πληρωμὴ τῶν χωρικῶν συνίσταται εἰς

φαγώσιμα). Μὲ μεγάλην προσοχὴν θέτει χαμαὶ τὸ φορτίον της. Ἀνοίγει μετ' ἐπιφυλάξεως τὴν σινδόνα. Πολλὰ κατάλευκα πανὶ εἶνε διπλωμένα. Τί νὰ εἶνε ἄρα ἐκεῖ μέσα... μὰ ἐπὶ τέλους τί νὰ εἶνε. Ἡ χωρική, μετὰ προσοχῆς ἀποσύρει τὸ ἓν μανδύλιον. Ὠχρὸν προσωπάκι καὶ συγχρόνως ἀσθενὲς κλαυθμήρισμα λύει τὸ αἴνιγμα τοῦ λευκοῦ σάκκου. Ἰδοὺ πῶς φέρουν αἱ χωρικαὶ τὰ τέκνα των. Θὰ εἶνε δὲ λίαν ἀναπαυτικὴ διὰ νήπια ἡ τοιαύτη μέθοδος, διότι δὲν ταλαιπωρεῖται διόλου τὸ παιδάκι, ὡς μὴ ἐγγίζον πουθενά. «Κὺρ γιατρέ μου, θὰ σ' εὐχαριστήσω» λέγει ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου, βοσκός. Ἐντὸς ὀλίγου καταφθάνει γάλα ἄφθονον, τὸ ὁποῖον δὲν εἰξεύρομεν πῶς νὰ χρησιμοποιήσωμεν ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ποσότητος. «Σ' πολλάετη, γιατρέ μου, καὶ θὰ 'ς τὸ γνωρίζω χάριν». Δὲν περνᾷ καιρὸς καὶ ἔρχονται τὰ λαχταριστὰ μυστακοφόρα μπαρμπούνια. Μετ' ὀλίγον πέρδικες, μυζῆθρες καὶ... καί.... Ὅλοι καταγινόμεθα, πῶς νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὰ σταλέντα. Ποίησις χωρὶς πραγματικότητα—δὲν συμβαδίζουσιν . . . . Ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες καταγινόμεθα καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ πάντα ἕτοιμα καὶ ἐντὸς λεπτῶν τινων ἄφαντα. . . . Τὰ πάντα συνεφώνησαν (ἐκτὸς τῶν ἐνοχλητικῶν κωνώπων), ὅπως καταστήσωσι τὴν ἐν Βαθεῖ διαμονήν μας εὐάρεστον. Μετὰ δύο ἡμέρας, πάλιν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ εὔθυμος συνοδεία μας ἐπιστρέφει εἰς Ποθέαν, ἀποκομίζουσα ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις!!

Καλλιόπη Α. Κενδούνου

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς συμπαθοῦς συνεργάτιδός μας κ. Ἀριστέας Κυριακοῦ μετὰ τοῦ διδάκτορος τῆς φιλολογίας κ. Βασιλείου Παλλιούρα, ἡ πιστὴ σύντροφος τῶν παιδικῶν χρόνων τῆς νύμφης παράνυμφος δεσποινὶς Κρυσταλλία Χρυσοβέργη, ραίνει τὸ νέον ζεῦγος δι' ὀλίγων, πλὴν μυροβόλων ἀνθέων, ἅτινα ἡ ἐμπνευσμένη μοῦσα της ἔδρεψεν ἐκ τοῦ ποιητικοῦ Ἑλικῶνος:

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΑΜΟΙΣ ΔΥΩ ΠΡΟΣΦΙΛΩΝ ΜΟΥ

«Ἄχ πότε θά 'ρθῃ ἡ στιγμή, καλή μου ἀδελφοῦλα,
Ὅπου τραγοῦδι τῆς χαρᾶς στὴ λύρα θὰ τονίσω,
Ποῦ θὰ σ' ἰδῶ ὁλόχαρη καὶ δροσερὴ νυφοῦλα
Καὶ μ' ἄνθη τῆς πορτοκαλιᾶς λευκὰ θὰ σὲ στολίσω!»

Αὐτὰ μὲ πόνο ἔλεγα, ὁπόταν κουρασμένη
Ἔγερνε τὸ κεφάλι της στὴ φιλική ἀγκαλιά μου,
Περίλυπα μ' ἐκύτταζε κ' ὕστερα δακρυσμένη
Ἀποκοιμώτανε γλυκὰ μὲ τὰ θερμὰ φιλιά μου.

Τέλος τὰ νέφη ἔσχυσε χρυσῆ τοῦ ἥλιου ἀχτίδα,
Πληρώθηκ' ἔνας πόθος μου, μιὰ φλογερὴ εὐχή μου,
Νύφη τὴ βλέπω σήμερα ὅλη ζωὴ κ' ἐλπίδα
Καὶ τὴ στολίζω μὲ λευκὰ λουλούδια μοναχή μου.

Βλέπω νὰ λάμπ' ἀπ' ὠμορφιὰ στὰ κάτασπρα ντυμένη·
Γλυκειά, ἀθώα καὶ σεμνὴ σᾶν ἄγγελος μοῦ μοιάζει,
Φωτίζει τὴ νυφοῦλα μου λαμπάδα ἀναμμένη
Καὶ τὸ στεφάνι τῆς χαρᾶς πόσο καλὰ τῆς μοιάζει!

Στὴ πλάγι της βλέπω ξανθό, ἀγέρωχο παληκάρι
Ὀλόχαρο νὰ τῆς 'μιλῇ, νὰ τῆς κρατῇ τὸ χέρι·
Εἶνε γεμᾶτο ὠμορφιά, νιότη, δροσιὰ καὶ χάρι,
Λεβέντης ἀπὸ τῆς Τουρκιᾶς τὰ σκλαβωμένα μέρη.

Ἀστράφτ' ἡ εὐτυχία των, ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἐρώνει
Τὸ ἱερὸ μυστήριο, στὴ ζωηρὴ ματιά των·
Τὸ γέλιο των, τὸ βλέμμα των ἀγάπη φανερώνει
Καὶ πληημορίζ' ἀπὸ χαρὰ ἡ ἄδολη καρδιά των.

Κ' ἐνῷ ἡ κόρη χαρωπὴ τὸ μέτωπό της κλίνει
Στὸν φίλον της καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη
Τὴν παιδική της τὴν καρδιὰ ἀγνὴ τοῦ παραδίνει
Μ' ἀληθινὴ συγκίνησι τοὺς εὔχονται οἱ φίλοι.

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ ποῦ τῆς χαρᾶς τὸ κύπελλο κερώνω
Μ' αὐτούς, ἐνῷ τὰ στέφανα τοῦ γάμου των ἐγγίζω,
Μέσ' στὴ φτωχή μου τὴν καρδιὰ μὲ πόνο τοὺς ἐρώνω
Κι' αὐτὰ ἀπὸ τοῦ στήθους μου τὰ βάθη ψιθυρίζω.

«Ὦ εἴθε πάντοτ' εὐτυχῆ κ' εὐδαίμονα νὰ ζῆτε,
Ἀγαπημέν' ἀδέλφια μου, κ' ἐκεῖ στὰ ξένα μέρη
Τὴν τρυφερὴ ἀγάπη μου ποτὲ λησμονῆτε
Ἄχ! οὔτε τῆς Ἑλλάδος μας τὸ μυρωμέν' ἀγέρι.»

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Θ'.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι φαιός, μολυβδόχρους, καὶ λεπτὴ βροχὴ μονότονος καὶ συνεχὴς ἐξακολουθεῖ πίπτουσα ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ἡ ὑπὸ τοιαύτας ἀτμοσφαιρικὰς συνθήκας πρώτη ἐντύπωσις οἱασδήποτε τοῦ κόσμου πόλεως καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι δυσάρεστος. Ἀλλ' ἡ χαρά μας ὅτι πατοῦμεν ἤδη στερεὸν ἔδαφος, ὅτι τέλος διήλθομεν ἄνευ ἀπευκταίου τὸν Ὠκεανὸν μετριάζει τὴν ἐκ τῆς κακοκαιρίας στενοχωρίαν. Ἄλλως τε εἰς τὴν ἀπέραντον αἴθουσαν τοῦ τελωνείου, εἰς ἣν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπεβιβάσθημεν ὑπάρχει τοιαύτη κίνησις, τοιαύτη ζωηρότης, τόση ποικιλία τύπων καὶ μορφῶν, ὥστε ἡ προσοχή μας περισπᾶται καὶ ἡ ὥρα παρέρχεται χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἐννοήσῃ τις.

Αἱ ἀποσκευαὶ τῶν τριῶν χιλιάδων ἐπιβατῶν τοῦ ἀτμοπλοίου μας ἐξάγονται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ εὐκολίας, ἡ τελωνιακὴ ἐπίσκεψις ἐκτελεῖται μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς, συντελούσης εἰς τοῦτο τῆς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ προπαρασκευαστικῆς τελωνιακῆς ἐργασίας. Εὐθὺς ὡς τὸ ἀτμόπλοιον εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα οἱ γραμματεῖς αὐτοῦ καλοῦν ἐκ τοῦ ἐντύπου κατ' ἀλφάβητον καταλόγου τῶν ἐπιβατῶν, ἕνα ἕκαστον αὐτῶν. Προσφέρουν αὐτῷ ἔντυπον τελωνιακὴν διασάφησιν, ἐν ᾗ σημειοῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποσκευῶν του καὶ δηλοῖ ἐπὶ ὅρκου καὶ ἐν γνώσει τῶν ἐπιβαλλομένων περὶ ἀποζημιώσεως ποινῶν ὅτι δὲν φέρει ἐν τοῖς κιβωτίοις του οὐδὲν ἐκ τῶν εἰς δασμὸν ὑποβαλλομένων εἰδῶν, ἢ τὸ ἐναντίον, ἐὰν φέρῃ τοιαῦτα. Τὴν διασάφησιν ταύτην ὑπογράφει ὁ ἐπιβάτης καὶ σφραγίζει ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀτμοπλοίου διὰ τῆς σφραγῖδος τῆς ἑταιρίας εἰς ἣν τὸ ἀτμόπλοιον ἀνήκει. Εὐθὺς ὡς ἀγκυροβολήσῃ παρὰ τὸ τελωνιακὸν τμῆμα του—διότι ἑκάστη ἑταιρία ἀτμοπλοϊκὴ ἔχει ἴδιον λιμενικὸν τμῆμα καὶ ἴδιον ἐν αὐτῷ τελωνεῖον—ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀτμοπλοίου παρουσιάζει εἰς τὸν τελώνην τὸν κατάλογον τῶν ἐπιβατῶν, οὗτος δὲ καλεῖ ἕνα ἕκαστον τούτων, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῆς ἰδίας ἑκάστου διασαφήσεως, παραδίδει αὐτὸν εἰς ἕνα τῶν πολυπληθῶν τελωνοφυλάκων πρὸς ἐξέτασιν τῶν κιβωτίων. Οὕτω ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ὡρῶν ἔχει διεκπεραιωθῆ ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀποσκευῶν τριῶν χιλ. ἐπιβατῶν. Σύστημα ἁπλοῦν, πρακτικὸν καὶ σύντομον.

Πληθὺς Ἀμερικανῶν καὶ Ἀμερικανίδων ἀναζητοῦσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ τελωνείου μετὰ σπουδῆς μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοὺς ἀνυπομόνως ἀναμενομένους φιλτάτους των. Ἐδῶ μήτηρ τὸν υἱόν της, ἐκεῖ μνηστὴ τὸν μνηστῆρα της, ἡ κόρη ταξειδεύουσα μόνη τὴν οἰκογένειάν της. Ἐναγκαλισμοί, φιλήματα, δάκρυα, γέλωτες, χαραὶ καὶ τρυφερότητες, ὅλαι αὗται αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ψυχῆς διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, καὶ ἀπειράριθμοι τοιοῦτοι ὅμιλοι σχηματίζονται ἐν τῇ ἀπεράντῳ αἰθούσῃ τῶν ἀποσκευῶν.

Ἡ πρώτη περὶ Ἀμερικανίδων ἐντύπωσίς μου

Ἡ πρώτη περὶ Ἀμερικανίδων ἐντύπωσίς μου ὑπῆρξεν ὅλως διάφορος τῶν προσδοκιῶν μου. Ἡμεῖς ἐδῶ συγχέομεν ὀλίγον τὰς Ἀμερικανίδας μὲ τὰς Ἀγγλίδας. Τὰς ἐφανταζόμην κατὰ τὸ πλεῖστον ξανθάς, ἰσχνάς, ὑψηλάς, ψυχράς, δυσκάμπτους, μὲ μεγάλους πόδας, καὶ μὲ ἐνδυμασίαν, ὁποίαν ἐσυνειθίσαμεν νὰ βλέπωμεν φερούσας τὰς Ἀγγλίδας, ἐπισκεπτομένας παρ' ἡμῖν τὰ μνημεῖα τῆς τέχνης.

Ἡ ἔκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδον ὅλας τὰς πρὸς ὑποδοχὴν ἐκεῖ Ἀμερικανίδας, ὡραίας μελαγχροινάς, μὲ ζωηροὺς καὶ λαλιστάτους ὀφθαλμούς, πλουσιώτατα καὶ φιλοκαλέστατα ἐνδεδυμένας, καὶ ζωηράς, θερμάς, διαχυτικὰς πολὺ περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας ἀκόμη. Οἱ κύριοι ἐπίσης ζωηροί, μελαγχροινοί, εὔθυμοι, ἀφελέστατοι, ἀνταλλάσσοντες μετὰ τῶν ὡραίων κυριῶν πολλὰς φιλοφρονήσεις καὶ πύρινα, εὐγλωττότατα βλέμματα. Ἓν ζεῦγος ἰδίᾳ ἀναμένον ὡς καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ τελωνείου ἐκίνησεν ἰδιαίτατα τὴν προσοχήν μου. Ἐκεῖνος ἐπανήρχετο ἐκ μακροῦ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ταξειδίου, καὶ ἡ κόρη βεβαίως τῶν ὀνείρων του ἦτο ἡ ἐλθοῦσα πρὸς ὑποδοχήν του. Ἦτο ὡραία μελαγχροινή, μὲ παράστημα βασιλικόν, μὲ στόμα μικρόν, γραφικόν, ἐρυθρὸν μὲ ἀνθηρότητα χαμοκεράσου, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο διαρκῶς, τοιοῦτος χείμαρρος λέξεων ἐξεχύνετο ἀπ' αὐτοῦ. Ἔφερεν ἐσθῆτα μεταξίνην ἐναλλασσόντων χρωμάτων, ἐπανωφόριον ἐκ χρυσοκυάνου βελούδου μὲ λεπτὰς χρυσᾶς παρυφὰς καὶ πῖλον ἀληθὲς καλλιτέχνημα πλαισιοῦν θαυμασίως τὸ ὡραῖον της πρόσωπον. Ὑψηλοτέρα σχεδὸν τοῦ συντρόφου της μὲ ὅλον τὸν κυλινδρωτὸν πῖλον του, εὐφυεστέρα ἐκείνου, ἐὰν τὴν ἔκρινέ τις ἐκ τοῦ ὡραίου μετώπου καὶ τῶν ζωηρότατα κινουμένων ὀφθαλμῶν, ἐφαίνετο βεβαία περὶ τῆς δυνάμεως ἣν ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ, περὶ τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας της ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ταπεινοῦ ἐκείνου λατρευτοῦ της, ὅστις ἐν ἐκστάσει ἦτο προσηλωμένος πρὸς αὐτήν, ὡς φανατικὸς χριστιανὸς πρὸ θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Θεοτόκου.

Ἐπείσθην, ρίψασα ἓν βλέμμα καὶ ἀνὰ τὰ λοιπὰ συμπλέγματα, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς χώραν ἐν ᾗ κατ' ἐξοχὴν βασιλεύει ἡ γυνή. Ἐπείσθην ἀμέσως ὅτι ὅσα γράφονται καὶ λέγονται περὶ ὑπεροχῆς τῶν Ἀμερικανίδων, δὲν εἶναι ὑπερβολαί, ἀλλ' ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, καὶ προεξόφλουν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν χαράν, ἣν θὰ ἠσθανόμην μελετῶσα τὰς γυναικείας ταύτας φυσιογνωμίας καὶ τὴν πραγματικὴν ἐπίδρασιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ

οἰκογενειακοῦ καὶ δημοσίου βίου τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ.

Ἐνῷ κατειχόμην ἔτι ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων ὁμὲς κυριῶν νέων μὲ παλλεύκους κόμας ἔκαμεν ἔφοδον εἰς τὴν αἴθουσαν. Διηυθύνθησαν πρὸς διαφόρους ὁμίλους ἐπιβατῶν, ἐφαίνοντο ζητοῦσαι τινά, καὶ δυσανασχετοῦσαι διότι ἔφθασαν ἀργὰ καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ζητήσωσι πλέον πληροφορίας παρὰ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ, ἀτμοπλοίου τοῦ ὁποίου ἡ μετὰ τοῦ τελωνείου συγκοινωνία εἶχεν ἤδη διακοπῆ. Ἤμην μακρὰν νὰ μαντεύσω ὅτι ἡ ἀναζητουμένη ἤμην ἐγὼ καὶ αἱ κυρίαι ἐκεῖναι ἡ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπιτροπὴ τῶν κυριῶν, ἡ τεταγμένη εἰς ὑποδοχὴν τῶν προσκεκλημένων τοῦ Γυναικείου Συνεδρίου.

Αἱ ἐκ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐντυπώσεις

Εἴχομεν ἤδη ὑποβληθῆ εἰς τὴν τελωνιακὴν ἐπίσκεψιν καὶ τὰ κιβώτιά μας ἠκολούθουν τὰ τῶν συνεπιβατῶν μας, ὁλισθαίνοντα μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος διὰ κατωφεροῦς σανιδώματος, ἐν εἴδει καταπακτῆς, εἰς τὴν ὑπὸ τὸ τελωνεῖον ἀπέραντον στοάν, ἐν ᾗ σταθμεύουσιν αἱ ἅμαξαι. Ἐκεῖ κατηρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σπεύδοντες, ἵνα μὴ χάσωμεν τὴν περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἀναχωροῦσαν διὰ Σικάγον ἁμαξοστοιχίαν. Μεθ' ὅλην τὴν πληθὺν τῶν νεοαφιχθέντων οἱ ἀχθοφόροι μετροῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ αὐταὶ δὲ αἱ ἅμαξαι εἶναι εὐάριθμοι.

Μάτην ἀναζητοῦμεν διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ τελωνεῖα εἰδικοὺς ἀχθοφόρους μὲ τὴν ἰδίαν στολὴν καὶ τοὺς ἀριθμούς των. Ἐδῶ οἱ ὀλίγοι ἐπὶ τούτῳ ἐργάται φέρουσιν ἐνδύματα κοινά, μὲ πῖλον σκληρὸν καὶ σιγάρον εἰς τὸ στόμα. Τὸ ἐξωτερικόν των εἶναι μᾶλλον αὐθάδες καὶ ὑποπτον, ἐννοεῖ δέ τις ὅτι οἱ πλεῖστοι ἐκ τούτων στρατολογοῦνται ἐκ τῆς πληθύος τῶν ἀέργων, οἵτινες ἀνὰ φορτία μεταφέρονται ἐδῶ ἐξ Εὐρώπης πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας, καὶ οἵτινες σπανίως ἀνήκουσιν εἰς στοιχεῖα ἀβλαβῆ καὶ ἀκίνδυνα.

Οὐδεὶς κινεῖται ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐὰν δὲν σπεύσητε πρὸς αὐτόν, ἵνα ζητήσητε τὴν συνδρομήν του. Ἐκ τῆς προφορᾶς, ἐκ τῆς φυσικῆς εἰς πάντα ξένον ἀδαημοσύνης ἐννοοῦν ἀμέσως τὴν τοιαύτην ἰδιότητά μας, καὶ χωρὶς οὔτε λέξιν μεταξύ των νὰ ἀνταλλάξουν εἶναι ἤδη ὅλοι συνεννοημένοι καὶ τὸ σχέδιον τῆς ἐκμεταλλεύσεώς των τίθεται παρευθὺς εἰς ἐνέργειαν. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ἡ καταβολὴ τριῶν δολλαρίων, δέκα πέντε χρ. φράγκων, δι' ἅμαξαν ἀπὸ τοῦ τελωνείου μέχρι τοῦ σταθμοῦ, ἀπόστασιν μόλις πέντε λεπτῶν.

Διὰ τῶν ὑάλων τῆς ἁμάξης διαστιζομένων συνεχῶς καὶ μονοτόνως ὑπὸ τῶν ὑγρῶν τῆς βροχῆς σταγόνων περιεργαζόμεθα τὴν μεγάλην τοῦ Νέου κόσμου πόλιν, καὶ ἡ πρώτη ἐντύπωσίς μας δὲν εἶναι εὐχάριστος. Οἱ δρόμοι βορβορώδεις ἕνεκα τῆς πυκνῆς καὶ ἀκαταπαύστου κινήσεως ὑπὸ τὴν συνεχῆ τῆς ἡμέρας ἐκείνης βροχήν. Αἱ οἰκίαι μονότονοι, ἀκαλλώπιστοι ἐξωτερικῶς, χωρὶς ρυθμὸν οἱονδήποτε, ὅλαι ὑψηλαί, μὲ παράθυρα μικρά, μὲ σκοτεινοὺς τοίχους. Οἱ διαβάται ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας οἱ περισσότεροι, τρέχουν διαγκωνιζόμενοι, ἀτημέλητοι κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ πολὺ ἀπησχολημένοι. Τὰ παρὰ τὸ τελωνεῖον καὶ τοὺς σταθμοὺς καταστήματα ἀνάξια λόγου.

Αὐτὸ μόνον εἶναι, διανοοῦμαι, καὶ τὰ τρία δολλάρια τῆς ἁμαξης μοὶ φαίνονται μεγάλη, δυσφόρητος ἀφαίμαξις ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκ τοῦ δρόμου τούτου ἀπόλαυσιν. Ἐὰν ἐφεύγομεν μετὰ μεσημβρίαν θὰ ἐβλέπομεν καλλίτερον τὴν πόλιν καὶ δὲν θὰ ἀπεκομίζομεν τὰς δυσαρέστους αὐτὰς ἐντυπώσεις. Καὶ ἡ ἀναχώρησίς μας ἀναβάλλεται μετὰ τὰς πληροφορίας, ἃς ἐζητήσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς γραμμῆς Erié, ἧς ἡ ἁμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ τὴν 4 ἀκριβῶς μ. μ.

Ἀφίνομεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦτον τὰς ἀποσκευάς μας, ἃς μεταφέρει ἀπὸ τῆς ἁμάξης νεανίας ἀγένειος, ρακένδυτος, μὲ ὡραίαν δέσμην ἰάσμων ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του. Τὸ σεμνὸν καὶ μυροβόλον ἀνθύλλιον μᾶς διέθεσε καλῶς πρὸς τὸν μικρὸν Ἀμερικανὸν ἀχθοφόρον. Διὰ νὰ ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη σημεῖον ὅτι ἔχει καρδιάν, δὲν εἶναι εἰσέτι διεφθαρμένος, ὅτι ἠμπορεῖ τις νὰ ἐμπιστευθῇ πρὸς αὐτόν. Τῷ ἀνεθέσαμεν τὴν φυλακὴν τῶν ταξειδιωτικῶν σάκκων μας καὶ ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν πόλιν.

Ἐδῶ τὰ πράγματα μεταβάλλουν ὄψιν. Ἡ μεγάλη ὁδὸς Broadway, ἡ ἀτελεύτητος αὕτη ἀρτηρία τῆς Νέας Ὑόρκης μᾶς ἐπιφυλάσσει τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἐκπλήξεων. Εἶναι τόσον πλουσία εἰς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, εἰς θαυμάσια καταστήματα, εἰς πλουσιώτατα καὶ πολυτελέστατα ξενοδοχεῖα, ὥστε δυσκόλως δύναταί τις νὰ την συγκρίνῃ μὲ ἄλλην τοιαύτην οἱασδήποτε Εὐρωπαϊκῆς μεγαλοπόλεως. Ὅ,τι ἰδίᾳ προσδίδει αὐτῇ ἀσυνήθη τινὰ πρωτοτυπίαν εἶναι τὰ κατὰ διαστήματα τοποθετημένα πρὸ τῶν καταστημάτων τῶν ἀποικιακῶν εἰδῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ τείου, ἀνδρείκελλα τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀμερικῆς, μὲ τὴν βλοσυρὰν καὶ ἀπεχθῆ χαλκόχρουν ὄψιν των, μὲ τοὺς ἐκ πτερῶν καὶ κογχυλίων κόσμους των, μὲ τὸ ἡμίγυμνον σῶμα των καὶ τοὺς ἰσχνοὺς βραχίονας προτεταμένους, μὲ τὸ προϊὸν τοῦ καταστήματος ἀνὰ χεῖρας.

Τὰ ἀνθοπωλεῖα των ἐπίσης δὲν ἔχουν ἐφάμιλλα οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου. Οἷα πρωτότυπος ποικιλία ἀνθέων, ἀγνώστων ἐντελῶς εἰς τὰ ἰδικά μας κλίματα! Οἷα μέθη χρωμάτων καὶ σχημάτων καὶ ἀρωμάτων ἡδέων! Καὶ πόσον λαμπρῶς συμπεπλεγμένα, πόσον θαυμασίως συνηρμολογημένα εἰς ἰδιοτρόπους δέσμας, ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων, ἐντὸς χρυσοπλέκτων καλάθων, μετὰ πλουσίων κόμβων ἐκ πολυτίμων ταινιῶν! Τί φύλλα γιγάντεια, ἀπειρόσχημα, δυνάμενα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δροσερὰ καὶ γραφικώτατα ἀλεξήλια! Ὅλος ὁ βοτανικός, ὁ μυροβόλος κόσμος τῶν Τροπικῶν ὀργιᾷ ὑπὸ τὰ χρυσοπλαισιωμένα ὑαλώματα τῶν προθηκῶν τῶν ἀνθοπωλείων. Ἡ θέα των ἡ ἁγνή, ἡ μαγική, ἡ καλλιτεχνικωτάτη διασκεδάζει ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅλην τὴν ἀθυμίαν καὶ τὴν ἀνίαν, ὑφ' ἧς εἶχον καταληφθῆ κατὰ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις μου, ὑπὸ τὴν ἀνιαρὰν ἐκείνην βροχὴν καὶ τὸν φαιομολυβδινον οὐρανόν, καὶ τοὺς μὲ ἀπαισίαν ὄψιν ἀχθοφόρους καὶ ἁμαξηλάτας, καὶ τοὺς βορβορώδεις δρόμους. Ἡ ἅμαξά μας ἵσταται ἐπὶ μεγάλης τινὸς διασταυρώσεως ὁδῶν καὶ πρῶτον ἤδη προσπίπτει εἰς τὰ βλέμματά μας, ὁ ἐναέριος σιδηρόδρομος, ὁ διασχίζων τὴν πόλιν ἀνὰ παντοίας διευθύνσεις, καὶ διερχόμενος ὡς βέλος πρὸ τῶν παραθύρων τοῦ τρίτου ἢ τετάρτου πατώματος τῶν οἰκιῶν.

Δὲν ἔχομεν εἰσέτι ἀποστρέψει τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ἀσυνήθους τούτου δι' ἡμᾶς θεάματος καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἀκριβῶς αἰσθανόμεθα κλονισμόν τινα, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ βραχνοῦ συριγμοῦ καὶ τῆς πνευστιώσης ἐκείνης βοῆς τῆς κινουμένης ἁμαξοστοιχίας. Εἶναι ἄλλος σιδηρόδρομος, ὑπόγειος οὗτος, διερχόμενος ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ἐνῷ οἱ τροχιόδρομοι ἠλεκτρικοὶ ἢ μὲ ἵππους διασχίζουσι τὰς ὁδοὺς ἀνὰ πᾶν σημεῖον.

Αἱ ὁδοὶ αὗται δὲν φέρουσι ὀνόματα, ἀλλ' ἀριθμοὺς καὶ εἶναι ἀπειράριθμοι. Πρὸ τοῦ κυμαινομένου ἐν αὐταῖς πλήθους,

πρὸ τοῦ θορύβου τῶν σιδηροδρόμων, τροχιοδρόμων, ὀχημάτωντ καὶ φορτηγῶν ἁμαξίων, πρὸ τῶν φωνῶν καὶ τῶν ἤχων καὶ τῶν ἀλαλαγμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὦτα ἀποκάμνουν, ἡ ἀντίληψις ἐξασθενεῖ καὶ μίαν καὶ μόνην αἰσθάνεταί τις ἐπιθυμίαν: νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ ἀπομακρυνθῇ ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύβου, νὰ μὴ βλέπῃ, νὰ μὴ ἀκούῃ πλέον τίποτε.

Ἡμεῖς ἄλλως τε ἐξηντλημένοι ἐκ τοῦ ταξειδίου αἰσθανόμεθα ἐπείγουσαν τὴν ἀνάγκην ταύτην. Ἀναβάλλομεν διὰ τὴν ἐπιστροφήν μας τὴν ἐπίσκεψιν τῆς γεφύρας τοῦ Brooclvn καὶ διευθυνόμεθα εἴς τι παρὰ τὸν σταθμὸν ἑστιατόριον, ἵνα προγευματίσωμεν καὶ ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον.

Καρποὶ ζωηρότατοι, θαλεροί, σχηματίζουσιν ἐπὶ ὁλοπρασίνου τραπέζης ὀρεκτικωτάτας πυραμίδας, μὲ βάσεις ἐξ ὀγκωδεστάτων πορτοκαλλίων καὶ μὲ ἐξαρτήματα ἀπὸ φράουλας, ὧν τὸ μέγεθος καὶ τὴν γλυκύτητα οὐδέποτε εἶχον φαντασθῇ. Ἡ *τομάτα* τὸ προσφιλὲς αὐτὸ ἄρτυμα ὅλων τῶν φαγητῶν μας εὑρίσκεται ἐδῶ εἰς τὴν ἡμερησίαν τῶν ἑστιατορίων διάταξιν. Ὁ ζωμὸς ὃν μᾶς προσέφεραν ἦτο πολτώδης χυμὸς τομάτας, ἐλαφρῶς ἀναλελυμένος ἐντὸς ζωμοῦ κρέατος. Τὸ ψητόν μας ἦτο γαρνιρισμένον μὲ τομάτας, καὶ ἡ σαλάτα μας ἀπετελεῖτο κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοῦ ὡραίου καὶ γευστικωτάτου τούτου κοραλλοχρώμου καρποῦ.

Μὲ τοιοῦτον γεῦμα, ἐντελῶς Ἑλληνικόν, ἐπανευρέθημεν νοερῶς πολὺ πλησιέστερον τῶν Ἀθηνῶν, μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν, ὅτι τοὐλάχιστον τοῦτο εἴχομεν μετὰ τῶν οἰκείων καὶ φίλων κοινὸν τὴν στιγμὴν ταύτην. Πόσον τοιαῦτα ἀσήμαντα καὶ πεζὰ πράγματα μᾶς συγκινοῦν! πόσον μυχίως ταράσσεται καὶ πάλλει ἡ νοσταλγοῦσα ψυχή μας, διὰ πᾶν ὅ,τι, ἔστω καὶ ἀπατηλῶς, μᾶς ἐπαναφέρει πλησίον τῆς προσφιλοῦς πατρίδος, ἡ ὁποία τόσον μακράν, μακρὰν ἡμῶν εὑρίσκεται, καὶ τῆς ὁποίας τὸν γελαστόν, τὸν εὔθυμον, τὸν χαρωπὸν οὐρανὸν οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου μέχρι τοῦδε συνηντήσαμεν.

Πρώτην ἤδη φορὰν αἰσθάνομαι τὸ τολμηρὸν καὶ παρακεκινδυνευμένον τῆς ἀποφάσεώς μου. Ἐνόσῳ ἐταξείδευον, εἴτε διατρέχουσα τὴν Εὐρώπην, εἴτε διασχίζουσα τὸν Ὠκεανὸν μία μόνη σκέψις μὲ ἀπησχόλει: Πῶς καὶ πότε νὰ φθάσωμεν. Ἤδη εὑρισκομένη εἰς τὸ τέρμα καὶ ῥίπτουσα ἓν βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω, αἰσθάνομαι ῥῖγος διατρέχον τὸ σῶμα μου. Πόσον μακρὰν εἶμαι! Ἄρα θὰ ἐπανέλθω πάλιν; Ἡ ἁπλῆ, ἡ ἀπέριττος καὶ πτωχικὴ φωλεά μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀναπαρίσταται ὡς ἐν πανοράματι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἑκάστη γωνία αὐτῆς, πᾶν ἔπιπλον, πᾶν σκεῦος περιβάλλεται μὲ τὴν ποιητικὴν αἴγλην τοῦ πόθου, τοῦ φόβου, τῆς ἀμφιβολίας, τοῦ ἀγνώστου. Ἄρα θὰ τὰ ἐπανίδω; Καὶ ἓν δάκρυ θερμόν, θερμὸν καὶ ταχὺ ἀνέρχεται εἰς τὰ βλέφαρά μου χωρὶς νὰ προφθάσω νὰ ἀνακόψω τὸν δρόμον του. Ἐρυθριῶσα διὰ τὴν λιποψυχίαν μου, φοβουμένη ἰδίᾳ μὴ ἀνησυχήσω τὸν μόλις ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἀναλαβόντα σύζυγόν μου, ἐπιπίπτω μετὰ λαιμαργίας ὀλίγον ἐπιτετηδευμένης εἰς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ὡραίους καρπούς· καὶ τρώγω ἐξ ὅλων ἀσυνειδήτως, μηχανικῶς, ὡσεὶ ἡ κατὰ κόρον πλήρωσις τοῦ στομάχου ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμόν τινα εἰς τὰ κενὰ τῆς καρδιᾶς. Φλυαρία ἀκράτητος μὲ καταλαμβάνει· θέλω νὰ ὁμιλῶ, νὰ λέγω ἔστω καὶ ἀνοησίας. Ὅταν ὁμιλῇ τις προσηλοῦται εἰς ὅ,τι λέγει καὶ λησμονεῖ ὅ,τι δὲν θέλει νὰ σκέπτεται. Πλέκω τὸν πανηγυρικὸν τοῦ *ἀνανᾶ* καρποῦ ἀγνώστου εἰς τὰ ἰδικά μας κλίματα, μὲ ὁ παράδοξον ὡς φρέσκας κουκουνάρας σχῆμά του καὶ μὲ τὴν ἀρωματώδη καὶ δροσερὰν γεῦσιν του.

Ὁ μικρὸς Ἀμερικανόπαις μὲ τὰ ἄνθη ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης μᾶς ἀνέμενεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ὡς πιστὸς στρατιώτης ἀκολουθῶν τὰς διατάξεις τοῦ προϊσταμένου του. Φέρων τοὺς μικροὺς μόνον ταξειδιωτικοὺς σάκκους μας ἀνέλαβε νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἥτις σταθμεύει εἰς τὴν ἀντίκρυ ἀκτήν. Ἐδῶ νέα μᾶς ἀνέμενεν ἔκπληξις. Εἰσερχόμεθα εἰς εὐρυτάτην αἴθουσαν, μὲ μεγάλα παράθυρα, μὲ σειρὰν ἀνακλίντρων ἀναπαυτικῶν πέριξ καὶ ζητοῦμεν ἐκεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιον, δι' οὗ ἠθέλομεν διέλθει τὸ πέραμα. Καθήσατε ἐδῶ καὶ περιμείνατε ὀλίγον, μᾶς λέγει μειδιῶν ὁ κύριος, πρὸς ὃν εἴχομεν ἀποταθῇ. Ἠκολουθήσαμεν τὴν συμβουλήν του, ὅτε αἴφνης αἰσθανόμεθα ὅτι τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἔδαφος κινεῖται. Ἀτενίζομεν τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ· ὅλοι ἐξακολουθοῦν ἀπαθῶς τὴν ἀνάγνωσίν των. Καὶ ἐννοοῦμεν τότε, καίτοι ὀλίγον ἀργά, ὅτι ἡ μεγάλη ἐκείνη καὶ ὑψηλόστεγος αἴθουσα μὲ τὴν εἰκοσάδα τῶν μεγάλων ὡς τὰ τῶν οἰκιῶν μας παραθύρων της, εἶνε αὐτὸ ἀτμόπλοιον ἐν εἴδει κινητῆς αἰθούσης, τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται εἰς τὸν σταθμόν, ἐπειδὴ δὲ οὔτε ἱστούς, οὔτε γεφύρας, οὔτε καπνοδόχους ἔχει, φαίνεται ἀποτελοῦν μέρος τοῦ κτιρίου. Γέλως νευρικὸς μὲ καταλαμβάνει διὰ τὴν ἀφελῆ ἁπλοϊκότητα, μεθ' ἧς πρὸ ὀλίγου ἐν αὐτῷ τῷ ἀτμοπλοίῳ εὑρισκομένη ἐζήτουν ἀπὸ ποῦ θὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς τὸ μέλλον νὰ μᾶς διαπορθμεύσῃ, ἐνῷ ὁ νέος Ἀμερικανόπαις μειδιᾷ πονήρως διὰ τὴν μικρὰν ταύτην παρεξήγησιν.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εὑρισκόμεθα εἰς τὸν ἀπέναντι σταθμόν, εἰς τὸ ἀπέραντον γυναικεῖον τμῆμα τοῦ ὁποίου, γράφομεν τὴν πρώτην ἐπιστολὴν διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, μόνον διὰ τηλεγραφημάτων μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης λαμβάνοντας εἰδήσεις μας.

ΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Εἰς ὡραίαν καὶ ψυχαγωγὸν ἑορτὴν ἐκάλει τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ πρόεδρος τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου κ. Φωκιανός. Ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Ζαππείου αἰθούσῃ πᾶσαι αἱ ἀπόφοιτοι τοὐ ἔτους τούτου διδάσκαλοι, ἀσκηθεῖσαι παρ' αὐτοῦ κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς τὴν γυμναστικὴν ὑπεβλήθησαν εἰς αὐστηρὰν πλὴν ὑπὸ τελείας ἐπιτυχίας στεφθεῖσαν δοκιμασίαν. Πᾶσαι νεάνιδες εὐσταλεῖς, εὐκίνητοι, εὔκαμπτοι ἐξετέλουν ῥυθμικῶς τὰ διατάγματα τῶν διδασκάλων των, κατηρτισμέναι ἤδη τελείως, ὅπως ἀσκήσωσιν μετ' ἴσης ἐπιτυχίας τὰ παιδία, ὧν ἡ μόρφωσις εἰς τὰς φροντίδας των θὰ ἀνατεθῇ.

Πόσου καλοῦ πρόξενος εἶναι ἡ γυμναστικὴ ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν θηλέων ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν κυρίῳ ἡμῶν ἄρθρῳ, ἐξαίρουσαι καὶ ἐπιδοκιμάζουσαι τὴν ἀκάματον καὶ ἀνεξάντλητον μοναδικὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγόν μας κ. Αἰκατερίνην Λασκαρίδου, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὁποίας ὀφείλεται ὁ νεωτερισμὸς οὗτος τῆς εἰδικῆς μορφώσεως τῶν διδασκαλισσῶν εἰς τὸν ἀπαραίτητον, διὰ τὴν ὑγιᾶ τοῦ σώματος ἀνάπτυξιν, κλάδον τοῦτον τῆς παιδαγωγίας.

Ἐκφράζουσαι πρὸς τὸν κ. Φωκιανὸν τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας διὰ τὴν ἐπιτυχῆ τοῦ μαθήματος τούτου διδασκαλίαν, ἀπονέμομεν καὶ πάλιν τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ φύλου μας πρὸς τὴν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου κ. Αἰκ. Λασκαρίδου, πρὸς ἣν τόσα ὀφείλει ἡ πατρὶς διὰ τοὺς ἀκαταπονήτους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τοῦ γυναικείου φύλου ἀγῶνας της.

Τὰς ἀσκήσεις πάσας ἐξετέλεσαν αἱ μαθήτριαι τῇ ἁρμονικῇ συνοδείᾳ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀνακρουομένου ὑπὸ τῆς γνωστῆς καὶ συμπαθεστάτης τῆς πόλεώς μας καλλιτέχνιδος δος Σοφίας Φωτιάδου, ἥτις καὶ εἰς τὰς ἁπλουστάτας τῶν μουσικῶν ἐκτελέσεων κατορθοῖ νὰ προσδίδῃ τὴν γοητευτικὴν τῆς τέχνης μέθην, δι' ἣν τόσας στιγμὰς ἡδονικῆς ἀπολαύσεως τῇ ὀφείλομεν.

ΘΕΑΤΡΑ

ΘΙΑΣΟΣ ΠΡΟΟΔΟΣ. Νέα ἔργα ἀναβιβασθέντα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἀξιολόγου τούτου θιάσου, εἶναι τὸ *Διαζύγιον* τοῦ Σαρδοῦ καὶ ἡ *Σεβερίνη* τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ. Εἰς τὸ *Διαζύγιον* ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἀπέδειξεν, ὅτι ὄχι μόνον τοὺς τραγικοὺς χαρακτῆρας διαπλάσσει μετὰ τελειότητος θαυμαστῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐλαφροὺς ἀποδίδει μετὰ χάριτος καὶ φυσικότητος ἐντελῶς ὑπερόχου. Ὡς Κυπριανὴ Πρινὲλ ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος, δικαίως ἐπισπάσασα τὴν θερμοτάτην τοῦ κοινοῦ ἐπιδοκιμασίαν. Καὶ ὁ κ. Κοτοπούλης ὡς σύζυγος, ἔπαιξε μετ' ἀναλόγου πρὸς τὴν πρωταγωνίστριαν, φυσικότητος καὶ ἐπιτυχίας. Ὁ κ. Κουρῆς μόνον δὲν ἠννόησε καλῶς τὸ μέρος του. Εἶναι νεανίας τῶν αἰθουσῶν κομψευόμενος καὶ ὄχι γελοῖος τις μωρός, μὲ ἐνδυμασίαν καρικατούρας. Ἐὰν ὁ συγγραφεὺς ἐπιβάλλῃ τὸ πολὺ στενὸν πανταλόνι, τοῦτο γίνεται, διότι τότε ὁ συρμὸς ἦτο τοιοῦτος. Σήμερον ὁ ὑποδυόμενος τὸ πρόσωπον αὐτό, ὀφείλει νὰ φέρῃ ἐνδυμασίαν τοῦ συγχρόνου συρμοῦ καὶ νὰ εἶναι τέλειος ἀντὶ εἰς τὸ εἶδος του.

Ἡ *Σεβερίνη*, τὸ δρᾶμα τοῦτο τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἤδη παίζει ἡ Σάρρα Βερνάρ, ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς διὰ πρώτην φορὰν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην. Τὰ πρωταγωνιστήσαντα πρόσωπα ἐπέτυχον, πρωτοστατούσης τῆς κ. Παρασκευοπούλου, ἥτις εἰς τὴν πρώτην ἰδίᾳ πρᾶξιν, παρ' ὀλίγον νὰ ὑπερβῇ καὶ τὸ φυσικὸν αὐτό. Ἐξομολογουμένη πρὸς τὴν μητέρα της τὴν δυστυχίαν της, ἔκλαιε μὲ ἀληθῆ δάκρυα, ὠχρία καὶ ἠρυθρία ἐναλλάξ, διερχομένη δι' ὅλης τῆς κλίμακος τῆς ἐκδηλωτικῆς συγκινήσεως καὶ ἀπελπισίας, μετὰ τοιαύτης πρωτοφανοῦς φυσικότητος, ὥστε ἡ συγκίνησίς της νὰ μεταδοθῇ εἰς ὅλον τὸ ἀκροατήριόν της. Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ὑποδοχῆς της ἡ δραματικὴ ἀξία τῆς καλλιτέχνιδος ἐμειώθη, διότι τὰ περὶ αὐτὴν πρόσωπα, τόσον ἀτυχῶς διεξήγαγον τὸ μέρος των, ὥστε κατέστρεφον καὶ αὐτῆς τῆς πρωταγωνιστρίας τὴν καλὴν ὑπόκρισιν. Μόνος ὁ κ. Κοτοπούλης καὶ ὁ κ. Κουρῆς ἀξιόλογος γέρων Παρισινὸς συμβολαιογράφος, μὲ φυσικότητα θαυμασίαν, ἐβοήθησαν τὴν κυρίαν Παρασκευοπούλου εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου. Ἐπιτυχῶς ἔπαιξεν ὁ κ. Κοτοπούλης, ὡς σύζυγος, καίτοι ὁ χαρακτὴρ τοιούτου συζύγου δυσκολώτατος καὶ εἰς κατανόησιν καὶ εἰς ἐνσάρκωσιν εἶναι. Ἡ κ. Κοτοπούλη εἶχε καλῶς μελετήσει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐγωϊστρίας καὶ μὲ γεροντικὴν πλέον ψυχρότητα ἐξεταζούσης τὰ πράγματα μητρός, καὶ ἀπέδωκε πιστῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦτον. Ἐν γένει ὅμως τὸ δρᾶμα τοῦτο ἤρεσε, κοινὸν δὲ ἐκλεκτὸν καὶ ἀθρόον ἐτίμησε τὴν πρώτην ταύτην παράστασίν του, χειροκροτῆσαν ἐπανειλημμένως καὶ ἐνθουσιωδῶς τὴν συμπαθῆ καλλιτέχνιδα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ. Νέον ἔργον, ὁ ***Γενικὸς Γραμματεύς***. Τὸ ἔργον τοῦτο εὐφυές, ἐπίκαιρον, σάτυρα σπινθηροβόλος τῆς ψευδοπολιτισμένης ἀθηναϊκῆς κοινωνίας μας, ὑπῆρξεν ὡς ὄασις εἰς τὴν ἀσφυκτικὴν *Σαχάραν* τῆς κωμειδυλλιογραφικῆς παραγωγῆς τῆς θεατρικῆς ταύτης περιόδου.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου. κ. Ἠλίας Καπετανάκης, μέχρι χθὲς ἄγνωστος, ἀπέκτησε σήμερον διεθνῆ φήμην, ἐὰν δὲ μὴ ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τὸν μεθύσῃ καὶ ἐξακολουθήσῃ μελετῶν εὐσυνειδήτως τὴν σκηνὴν καὶ ἐργαζόμενος δι' αὐτήν, θὰ παραγάγῃ ἀναντιρρήτως ἔργα μεγίστης δυνάμεως καὶ ἀξίας. Τὸ κοινὸν τὸ ὁποῖον διψᾷ δι' ἔργα καλά, τὸ ὁποῖον δύναται ὑπὲρ πάντα τεχνοκρίτην νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀληθῆ ἀξίαν, ὅπου ὑπάρχει, ἀπεφάνθη ἤδη ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Καπετανάκη, τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην ἑσπέραν διδόμενον συναθροίζει εἰς τὸ θέατρον Τσόχα χιλιάδας θεατῶν, ἀσφυκτικῶς ἐκεῖ συνωθουμένων.

Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἐκ τῶν περιπετειῶν τοῦ καθ' ἑκάστην ἀθηναϊκοῦ βίου. Εἷς ἐπαρχιώτης κομματάρχης, ἀγράμματος, ἀστοιχείωτος προάγεται ὑπὸ τοῦ κόμματος εἰς ἀνώτερον τοῦ κράτους ὑπάλληλον. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ὁ ἄξεστος αὐτὸς κύριος μεταβάλλεται ὡς καὶ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του εἰς διακεκριμένην προσωπικότητα. Ἐδῶ πλέκεται ὅλη ἡ σάτυρα, ἐδῶ μυκτηρίζεται ἀνηλεῶς ὁ σύγχρονος ψευδοπολιτισμός μας. Ὁ κ. Παντόπουλος ὁ ἀπαράμιλλος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐνσαρκοῦται θαυμασίως εἰς τὸν ἐπαρχιώτην φουστανελλοφόρον, ὡς καὶ εἰς τὸν κατόπιν ψευδοπολιτισμένον ὑπάλληλον. Παίζει μετὰ τελείας δεξιότητος καὶ τέχνης κρατῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸν ἀναγνώστην ἐν ἐκστάσει, διὰ τὸ πιστὸν καὶ ἀμέμπτως φυσικὸν τῆς ὑποκρίσεως. Βεβαίως ὁ συγγραφεὺς ἐδημιούργησε καλῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἥρωός του, ἀλλ' ὁ μοναδικὸς καλλιτέχνης μας τῷ ἐνεφύσησε σάρκα καὶ ζωὴν ἀληθῆ, ὅπως εἰξεύρῃ νὰ πράττῃ δι' ὅλους τοὺς χαρακτῆρας, οὓς ἐνσαρκοῦται.

Ἡ κ. Βρόντα ὡς σύζυγος τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως, ἡ κ. Καρδοβίλη ὡς ἀδελφή του, ἡ κ. Ἰωάννου ὡς κόρη του καὶ ὁ νέος Βονασέρας ὡς υἱός του ἔπαιξαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Μόνον ἡ κ. Βρόντα νὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ φωνάζῃ πολὺ καὶ νὰ χρωματίζῃ ὀλίγον ἡμερότερα τὴν φωνήν της. Καλὸς ἐπίσης ὁ κ. Τσίντος ὡς Ζακύνθιος βουλευτής. Ὁ κ. Χέλμης ὡς ὑπηρέτης ἄριστος, ἰδίως πρὶν βγάλῃ τῆς φουστανέλλαις. Ἐπειδὴ εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων ἠθοποιῶν μας θὰ τῷ συστήσωμεν νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ὑπερβολάς.

Ἐν γένει ὁ θίασος οὗτος ἄριστα κατηρτισμένος μὲ πολλὰ πρόσωπα, μὲ ἔργα πάντοτε ἑλληνικὰ εἰς τὸ δραματολόγιόν του ἑλκύει δικαίως τὰς συμπαθείας πασῶν τῶν παρ' ἡμῖν κοινωνικῶν τάξεων, αἵτινες τὸν ὑπεστήριξαν ἐνθουσιωδῶς, ἀπονέμουσαι τὸν φόρον τῆς ἐκτιμήσεώς των εἰς τὸν ἀκάματον καὶ ἀνεξάντλητον πρωταγωνιστήν του κ. Παντόπουλον.

Καὶ ἕτερον ἑλληνικὸν ἔργον πολλοῦ λόγου ἄξιον, τὸ ὁποῖον εἴδομεν, εἶναι ἡ Θυμιούλα Γαλαξειδιώτισσα τοῦ κ. Μελισσιώτου. Καὶ ἐξεπλάγημεν πῶς τὸ ὡραῖον αὐτὸ καὶ εἰδυλλιακὸν ἀριστούργημα δὲν δίδεται συχνότερα. Ἀποπνέει τόσον γλυκὺ ἄρωμα ποιήσεως, ἐνέχει τόσην ἁγνότητα, τόσην χάριν, τόσην πρωτοτυπίαν, τόσην δραματικὴν δύναμιν, ὥστε συγκινεῖ ἡδέως, ἀλλὰ βαθύτατα τὴν ψυχὴν καὶ τοῦ ἀπαθεστέρου τῶν θεατῶν.

Ἡ κ. Κωνσταντινοπούλου, ἡ ἡρωῒς τοῦ ἔργου ὑπεδύθη θαυμασίως τὸ μέρος της, κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς κατόπιν ἀναγνωρίσεως ἔχει στιγμὰς ἀληθοῦς δραματικῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ κ. Πεταλᾶς θὰ ἦτο καλός, ἐὰν κατώρθωνε νὰ διορθώνῃ τὴν πάντοτε ψαλμῳδικὴν ἐκείνην ἀπαγγελίαν του τῆς παλαιᾶς σχολῆς. Χάνει πολὺ ἐκ τῆς ἀξίας του ὁ καλὸς ἠθοποιὸς ἕνεκα τῆς ἐμμονῆς του εἰς τὴν ἀρχαίαν σχολὴν μὲ τὰς τραγικὰς καὶ παθητικὰς ὑπερβολὰς καὶ ὅπου ἀκόμη δὲν ἔχουν θέσιν. Ἐν γένει τὸ ἔργον τοῦτο ἄριστον εἰς τὸ εἶδός του, ἐξετιμήθη παρὰ τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἀθρόον συρρέει καὶ χειροκροτεῖ τὸν συμπαθῆ συγγραφέα, ὅστις ὑπὸ ἁπλοῦν καὶ ἄνευ ἀξιώσεων ἐξωτερικὸν κρύπτει καρδίαν περιπαθοῦς ποιητοῦ καὶ αἰσθήματα ἁγνὰ καὶ ὡραῖα, ὑποτιπούμενα τόσον καλῶς εἰς τοὺς χαρακτῆρας, οὓς διαπλάσσει.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Β. Κ. Κ. **Ἀθήνας**. Οὐδεμίαν ἀπόδειξιν Ε΄. ἔτους ἐδώκαμεν ἡμεῖς πρὸς ἐξαργύρωσιν. Θὰ ἐξετάσωμεν. Συγχαρητήρια.—Κον Π. Ι. **Ταϊγάνιον**. Συναλλαγματικὴ μετ' ἐπιστραφεισῶν ἀποδείξεων ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα Γράφομεν.—Κον Α. Β. **Κυπαρισσίαν**. Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν —Κον Ε. Μ. **Βασέστι**. Σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπείρως δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ἐλήφθησαν. Γράφομεν.—Κον Σ. Μ. **Βάρναν**. Δυστυχῶς ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν μου δὲν ἠδυνήθην νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Καὶ τὸ 4ον φύλλον τῆς Οἰκιακῆς ἐβράδυνε ὀλίγον νὰ ἐκδοθῇ, διότι ἡ διευθύντρια αὐτῆς εἶχεν ἐπίσης ἀνάγκην ἀναπαύσεως.—Κον Σπ. Σπ **Ροστόβι**. Φρ. χρ. 144 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Κον Α. Γ. **Κ/πολιν**. Ἀναμένομεν ἀνυπομόνως.— Κον Στ. Σ. **Τοῦρνο-Μαγουρέλι**. Γράφομεν συναποστέλλουσαι καὶ ζητουμένην ἀπόδειξιν.—Κον Ε. Γ. Μ **Σίφνον**. Ζητούμενα φύλλα ἀπεστάλησαν. Χρήματα ἐλήφθησαν —Κον Εὐ. Π. **Ἀκράταν**. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Κον Π. Λ. **Λεμησσόν**. Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' ἐνθουσιώδη καὶ ἐνισχυτικὴν ἐπιστολήν. Γράφω.—Κον Μ. Δ. Orgaff. Δὲν ἔχομεν λάβει εἰσέτι κατάλογον παρὰ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ ἀντιπροσώπου μας τῶν καταβαλουσῶν τὰς συνδρομάς των.—Κον Κ. Σ. **Ἀδριανούπολιν**. Ἀκόμη ἀναμένομεν ἀπάντησιν καὶ χρήματα.—Κον Γ. Κ **Ἀθήνας**. Ἀλλ' ἐλάβετε τὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς σας φύλλα.— Κον Δ. Μ. **Κ/πολιν**. Δὲν διστάζω, ὡς νομίζετε. Ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι νέον ἐπιχειρήσωμεν καὶ διὰ τοῦτο θέλω τὸ ἔδαφος καλλίτερον προπαρεσκευασμένον. — Κον Α Σ. **Γιούργεβον**. Εἶμαι ἀσυγχώρητος μὴ ἀπαντήσασα εἰσέτι, ἀλλ' εἶχον καὶ ἐγὼ τὸν μῆνα μου τῆς ἀναπαύσεως.—Κον Θ Ἀρ. **Τραπεζοῦντα** Ἐνεγράφη Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Κον Π Ρ. **Κύμην**. Ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ε.Κ. **Κοζάνην**. Ἐστάλησαν Συνδρομὴ δὲν ἐλήφθη εἰσέτι.— Κον Ἰ. Κ. **Πύλον** Συνδρομὴ ἐλήφθη Ἐνεγράφη —Κον Ν. Δ. Ν **Βῶλον**. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 60 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Κον Αἰ. Β. **Λαμίαν**. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐκδηλώσεις συμπαθείας.—Κον Οὐ Α Γ **Λευκάδα**, Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. Γράφομεν.—Κον Μ. Τσ. **Ἰσμαηλίαν**. Ἀπείρως εὐγνωμονοῦμεν. Ἐλήφθησαν. — Κον Δ. Κ. **Λαμίαν** Ἐλήφθησαν Ἀποστολὴ συνεχίζεται. — Αἰδ. Σ. Κ. ἀρχ. **Βενετίαν** Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας — Καν Β. Β. **Κισσὸν Βώλου**. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη Μὴ ἀνησυχῆτε.—Καν Β Κ. **Ζαγαζὶγ** Εὐγνωμονοῦμεν δι' ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη.—Προσπαθεῖτε πάντοτε νὰ αὐξάνετε τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητριῶν μας — Κον Π. Φ. Στρ. Καλαμας. Εἰς ἓν τῶν πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἐκδοθέντων φύλλων τῆς «Ἐφ. τῶν Κυριῶν» ὑπῆρχε συνταγὴ κατὰ τῆς ἐκριζώσεως καὶ μὴ

ἀναφύσεως τῶν τριχῶν. Σᾶς παραπέμπομεν εἰς αὐτήν. — Καν Φρ. Ν. Γ. **Πάτρας**. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν· — Καν Κ. Ρ. **Πειραιᾶ**, δὲν ἐλάβομεν καιρὸν νὰ τὴν ἐξετάσωμεν. Ἐὰν ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ εὐχαρίστως.— Καν Μ. Β **Σύρον**. Καὶ νεωτέρα ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας γράφομεν. —Καν Ι. Κ. Λ. **Κ)πολιν** Εὐγνωμονοῦμεν διὰ συμπαθεστάτην καὶ ἄβραν ἐπιστολήν. Γράφω εὐχαρίστως. Ἐπρόκειτο περὶ ἐκλειψασῶν καὶ ὄχι περὶ συγχρόνων.— Κον Μ. Κ. Κωνστάντζαν. Ἡ ἔκθεσις τοῦ Σικάγου θὰ παραταθῇ μέχρι καὶ πέραν τοῦ Νοεμβρίου ἴσως. — Καν Αλ. Π. Harrogate. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— Καν Μ. Γ. **Λευκάδα** Δραχμαὶ 8 ἐλήφθησαν. Γνωρίσατέ μας ἐὰν κατεβάλετε συνδρομὰς 91 καὶ 92 καὶ εἰς ποῖον. — Κον Δ. Π. **Πάτρας**. Ἁπλῶς εἰς βραδύτητα ἐκδόσεως. Ἀπὸ τοῦδε τὰ πάντα τακτοποιοῦνται.—Καν Φ. Λ. Π. **Ναύπλιον**. Ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε εἰς «Οἰκιακήν».—Καν Μ.Π.Φ. Σαρλάτα **Κεφαλληνίαν**.Φίλησα ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Φροντίσατε ἀποστολὴν συνδρομῶν της.—Κον Φ. Δ. Μ. **Ἀργοστόλιον**. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς ἐξαφανίζονται αἱ ρυτίδες. Ἡ διαμονὴ εἰς μέρος, ἔνθα ὁ ἀὴρ εἶναι μολυσμένος γίνεται παραίτιος ρυτίδων· Ὥστε ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς ἐξαφανίσεώς των εἶναι ἡ διαμονὴ εἰς καθαρὸν ἀέρα. Ὁ ἄγνὸς ἀὴρ, ἡ ὑγιὴς καὶ τονωτικὴ δίαιτα διατηροῦσι τὴν ὑγείαν, προσθέτουσι λίπος ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, ἄρα ἐξαφανίζουσι τὰς ρυτίδας. Συνιστῶμεν ἐπίσης ἐλαφρὰς ἐντρίψεις διὰ τῶν δακτύλων τῶν ρυτιδωμένων τοῦ προσώπου μερῶν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ λεπτότητος, ἐλαφρῶς καὶ διὰ περιστροφικῶν κινήσεων. Καλὸν εἶναι ἐπίσης νὰ ἀσκῆται τις εἰς τὴν κανονικὴν κίνησιν τῶν μυῶν τοῦ ρυτιδωμένου μέρους τοῦ προσώπου. Τέλος ἡ ἠθικὴ εὐχαρίστησις καὶ ψυχικὴ γαλήνη ἐπιδραδύνουν πολὺ τὴν γέννησιν τῶν ρυτιδων.

Διατήρησις τοῦ βερνικώματος τοῦ πιάνου. Ἀναμίξατε καλὸν ἔλαιον μὲ χλυαρὸν ὕδωρ, κτυπήσατέ τα καλῶς καὶ ἀλοίψατε τὸ πιάνο σας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τρίβετέ τε δι' ἐλαφροῦ δέρματος παλαιῶν γαντιῶν ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου αὐτῶν μέρους. Τὰς ἐλαφρὰς σχισμὰς καθιστᾶτε ἀφανεῖς μὲ ὀλίγην ἐλαφρόπετραν. Διὰ στέγνωμα μεταχειρίζεσθε μετάξινον ὕφασμα.

ΔΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Διὰ τὰ φθινοπωρινά σας φορέματα ἀποτανθῆτε πρὸς τὴν κ. Βιτσέντζου. Ὀλίγαι ἐπιτυγχάνουν τὰ φορέματα cloches μεθ' ὅσας αὐτὴ ἐντελείας καὶ δεξιότητος. Ὀλίγαι ἐπινοοῦν τόσην ποικιλίαν περικορμίων καὶ ἐξαρτημάτων ἀπαραμίλλων εἰς τὸ εἶδος των. Τὴν ἐντελῆ καὶ ἀκριβῆ ἐν πᾶσι ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν της ἡ κ. Βιτζέντζου συνοδεύει καὶ ὑπὸ μετριότητος τιμῶν κατωτέρων παντὸς συναγωνισμοῦ·

Διεύθυνσις τοῦ ἐργοστασίου της· ἀπέναντι τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος τῶν Ἀδελφῶν Ἀκριβοῦ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΣΠΕΡΙΔΑΣ

Ἐσπερίδες χωρὶς κονιὰκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν ἀδελφῶν Μπαρμπαρέσου, τέϊον χωρὶς ροῦμι τοῦ ἐργοστασίου τούτου, εἶναι αὐτόχρημα ἔλλειψις ἀβρότητος τοῦ οἰκοδεσπότου πρὸς τοὺς ξένους του. Διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ προσφέρωμεν τοιαῦτα οἰνοπνεύματα, ὀφείλομεν νὰ φροντίζωμεν, ὅπως ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης των καὶ τὸ γνήσιον τῆς κατασκευῆς των ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγειεινῆς.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΝΙΑΚ *τῶν ἐν Πειραιεῖ Ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Ἰω. Μπαρμπαρέσου*, τῶν ὁποίων ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τὸ ἔτος 1840, εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς, ἐγγέγγυα δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετὴς ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν Ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1875, 1889, ὡς καὶ τῆς ἐν Παρισίοις τελευταίας Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγελίαν ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς ἰδίους Ἐργοστασιάρχας ἐν Πειραιεῖ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

εἰς τὴν γωνιαίαν καὶ μετὰ μεγάλου κήπου οἰκίαν Τούλη, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἀκαδημίας (ἀριθ. 57) καὶ Πινακωτῶν (ἀριθ. 20). Ἡ εἴσοδος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας.

Ἐν τῇ ἀνωτέρω οἰκίᾳ ἤρξαντο αἱ ἐγγραφαὶ τὴν 12ην Αὐγούστου ἡμέραν Πέμπτην.

Ἐξακολουθοῦν δὲ καθ' ἑκάστην 9 — 11 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

— Μάλιστα, τόσῳ μᾶλλον καθόσον τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά μου οὐδεμίαν εἶχον ὑποστῆ μεταβολήν. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως, νονά μου, ὅτι ἐὰν δὲν εἶχον ὑπ' ὄψει τὸ συμφέρον τῶν θυγατέρων μου, πρὸς ἃς ὀφείλομεν νὰ δίδωμεν πάντοτε τὸ καλὸν παράδειγμα, ἐὰν δὲν ἐπεθύμουν διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ κρατήσω τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἑστίᾳ,ἐμποδίζουσα οὕτω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναρχίσῃ ζωήν, ἥτις θὰ τὸν καθίστα γελοῖον,ὑποσκάπτουσα συγχρόνως τὰ θεμέλια τῶν τε διανοητικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεών του,σᾶς κάμνω τὸν μεγαλείτερον ὅρκον ὅτι ἤθελον παρακαλέσει τὸν ὑπνωτιστὴν νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν.

— Πολὺ παράδοξα πράγματα εἶναι ὅλα αὐτά, εἶπεν ἡ βαρόνη καταστᾶσα σύννους,ἀλλὰ τὰ πιστεύω, ἐν πρώτοις, διότι μοὶ τὰ λέγεις σὺ καὶ διότι συμφωνοῦν καθ' ὁλοκληρίαν μὲ ὅσα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ἀπὸ τὸν δόκτορα Γραδιὲ ἤκουσα.

— Οἱ λόγοι σας, νονά μου, μὲ καθιστοῦν εὐτυχῆ, ἀλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς κάμω καὶ ἄλλην τινὰ ἐξομολόγησιν.

— Ποίαν ;

— Βλέπουσα τὴν ἐπὶ τοῦ κόμητος Δὲ Ροσεμπὲλ ἐπιτευχθεῖσαν ἐπιτυχίαν ἔσχον μίαν ἔμπνευσιν, τὴν ἑξῆς. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἀγρυπνοῦσα ἐντελῶς μόνη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς Φράνς, ἥτις ἔχουσα τὴν φορὰν ταύτην πλήρη συναίσθησιν τῆς πράξεώς της, ἐξηκολούθει οὐχ ἧττον νὰ μὲ ἀπωθῇ, ἐσκέφθην νὰ κάμω χρῆσιν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Ἡ Συβίλλη ἦτο ὠχροτέρα λεκρᾶς

Ἡ βαρόνη ἔρριπτεν αὐτῇ λαθραῖα βλέμματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο δηλοῦντα.

—Βλέπεις ποίαν ἐξήγησιν δίδει ἡ Ναδίνη εἰς πρᾶξιν, ἥτις τόσον σὲ ἐτάραξε;

Διαρκοῦντος τοῦ διὰ τοῦ βλέμματος διαλόγου των τούτου ἡ κ. Δε Ροσεμπὲλ ἐξηκολούθησεν·

— Εἰξεύρετε πόσον ταχεῖα εἶμαι εἰς τὰς ἀποφάσεις μου. Οὐδέποτε εἶχον ἐκτελέσει ὁμοίου εἴδους πειράματα, ἀλλὰ παρευρέθην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν καὶ ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγώ· ἐπικαλουμένη τὴν ἰσχυροτέραν μου θέλησιν ἀπεπειράθην νὰ ἐπαναλάβω μετὰ τῆς Φράνς ὅ,τι εἶδον ἐκτελούμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Λοιπὸν τί ἔκαμες;

— Ἐπλησίασα τὴν κλίνην τῆς κοιμωμένης μικρᾶς, ἔψαυσα τὴν κόμην, τὸ μέτωπον, τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὴν διέταξα νὰ λησμονήσῃ τὴν πλάνην της καὶ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ὡς μητέρα.

— Ἔκτοτε τὴν ἐπανεῖδες ;

— Ὄχι, ἐγκατέλιπον μάλιστα τὸ δωμάτιόν της πρὸ τοῦ ἐξυπνήσῃ. Ὡς ἐκ τούτου διατελῶ ἐν φρικώδει ἀγωνίᾳ. Ἴσως δὲν ἐξετέλεσα ὡς ἔπρεπε πάσας τὰς κινήσεις, ἴσως πρωτόπειρος ὡς ἤμην δὲν κατώρθωσα νὰ προσηλώσω μετ' ἐντάσεως τὴν προσοχήν μου πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπόν.

— Ἀλλά, νονά μου, θὰ ἰδῆτε τὴν κόρην μου σεῖς καὶ ἂν κατοσθώσητε νὰ συμπληρώσητε τὸ ἔργον μου καὶ νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσητε... Ὦ! βεβαίως σᾶς ἠγάπων πολὺ πάρα πολὺ μέχρι τοῦδε, μετὰ τοῦτο ὅμως θὰ σᾶς ἀγαπῶ, νομίζω, χιλιάκις περισσότερον!..

Ἡ Ναδίνη εἶχε προφέρει τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τρυφερότητος καὶ θέρμης ἀσυνήθους.

Ἤγειρε πρὸς τὴν βαρόνην τὰς τρεμούσας μικρὰς χεῖρας της καὶ ἐκ τῶν ὡραίων σκοτεινῶν ὀφθαλμῶν της τὰ δάκρυα ἀφθόνως ῥέοντα κατέβρεχον τὰς ὠχρολεύκους παρειάς της.

— Ἡσύχασε, προσφιλής μικρά, ἐψέλλισεν ἡ βαρόννη εἰς ἄκρον συγκεκινημένη. Πᾶσαν προσπάθειαν θέλω καταβάλει, τὰ πάντα θέλω ἀποπειραθῆ ὅπως σοὶ ἀποδώσω τὴν καρδίαν τῆς θυγατρός σου καὶ ἐξαγάγω αὐτὴν τῆς σκληρᾶς πλάνης της.

Στιγμάς τινας μετὰ ταῦτα ἡ κ. Ζάκομψεν εἰσήρχετο μετὰ τῆς Συβίλλ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς.

Οὐδέποτε ἄνευ συγκινήσεως ἡ Παυλίνα ἐπλησίαζε τὰ τέκνα τῆς Ναδίνης, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν καὶ ἰδικά της,ἐὰν ὁ υἱός της δὲν κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας καὶ παραδόξου ἐκείνης παραφροσύνης, ἥτις προεκάλεσε τὸν θάνατόν του.

— Ἔτσι λοιπόν, χρυσῆ μου μικρά, εἶπεν αὐτῇ πρὸς τὴν κορασίδα, ἥτις ἔτεινεν ἤδη αὐτῇ τὰς ἀγκάλας της· ἦσο ἀσθενὴς πολὺ ἀσθενής, ἀλλὰ τώρα τε